

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1099 31 tháng 7 năm 2016

Thơ ngỏ

Đồng Hành

*Đồng hành tương trợ cùng chung tiến
Giải tỏa phiền ưu tự cứu hiền
Thay đổi liên hồi không tạo động
Bình tâm học hỏi chẳng lòng vòng*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám 1991

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Tại sao giờ cuối của Đại Hội kỳ rồi Bé Tám bận bịu khóc lóc trước giờ chia tay giữa bạn đạo?
- 2) Kỳ tới tại Hong Kong lấy tên Đại Hội gì?
- 3) Tại sao lúc này Bé không nói thiên cơ?
- 4) Ở đời này có gì là quý?
- 5) Tại sao ở chợ đời có món bán mắc và có món rẻ?
- 6) Tuổi trẻ mới lớn lên ưa thích đủ thứ tại sao?
- 7) Vợ chồng là hạnh phúc mà tại sao lại lòi thôi?

<p>1) <i>Hỏi: Tại sao giờ cuối của Đại Hội kỳ rồi Bé Tám bạn bị khóc lóc trước giờ chia tay giữa bạn đạo?</i></p> <p>TL: Thưa khóc để nâng cao điện năng khối óc của hội trường và truyền thẳng vào tâm thức của bạn đạo tâm hào quang thanh nhẹ giải tỏa sự nhớ nhung âm thầm tu tiên, đồng thời giải trừ qua nước mắt của mọi người, lúc nào rảnh xem video lại rõ hơn, khả năng không phải một mình Bé làm, nhưng cả cộng đồng thương yêu của chư Phật chư Tiên tận độ trong giây phút thiêng liêng ấy. Cho nên mỗi Đại Hội đều có một sắc thái khác nhau không thể đoán trước được, chuyện của Trời Phật người phàm và ma quỷ chỉ biết bó tay mà thôi, đó gọi là mật pháp. Cứ cố gắng lo tu đến Đại Hội sẽ có cơ hội tự kiểm chứng mức tiến hóa của chính mình, kẻ có phương tiện như người không có phương tiện dụng tâm hướng thượng thì đến giây phút đó cũng có cơ hội kiểm chứng điện năng của chính mình. Nhưng tu sinh lại được ưu tiên cộng hưởng trong giây phút thiêng định.</p>	<p>2) <i>Hỏi: Kỳ tới tại Hong Kong lấy tên Đại Hội gì?</i></p> <p>TL: Thưa Đại Hội “Du Hành Tự Thức”, từ đây dành dụm tới đó sẽ có cơ hội hiểu thêm nhiều việc.</p>
<p>3) <i>Hỏi: Tại sao lúc này Bé không nói thiên cơ?</i></p> <p>TL: Thưa thiên cơ nằm trong chấn động chiều hướng phát triển cơ tạng của con người, hiện ra những cảnh chết chóc, động đất và bão lụt. Người tu thanh nhẹ sẽ nhận được sự chấn động của vũ trụ liên hệ đến chấn động của tiểu vũ trụ và tách ra gọi là thiên cơ. Cho nên người tu thiên khai triển ở giai đoạn đầu hay nói thiên cơ, Nhưng đi tới vô cùng tận thì thay rõ thiên cơ là luật lệ của vũ trụ mà thôi, chẳng có gì đáng quan tâm, lo tu là chánh!</p>	<p>4) 16-08-91</p> <p><i>Hỏi: Ở đời này có gì là quý?</i></p> <p>TL: Thưa ở đời này tất cả đều là quý, tất cả đều là xây dựng và tiến hóa của tâm linh.</p>
<p>5) <i>Hỏi: Tại sao ở chợ đời có món bán mắc và có món rẻ?</i></p> <p>TL: Thưa mắc rẻ là do sự ưng ý của con người đề ra, thích hay là không thích đó thôi, tùy duyên của mọi người.</p>	<p>6) <i>Hỏi: Tuổi trẻ mới lớn lên ưa thích đủ thứ tại sao?</i></p> <p>TL: Thưa mới bước vào đời lúc ban đầu thấy cái gì cũng mới lạ, nhưng một thời gian hiểu biết rồi, sẽ bớt bị lôi cuốn bởi ngoại vật và ngoại cảnh, cho nên thanh niên lớn lên muốn lấy vợ, sự ước mong của người tuổi trẻ có vợ tức là đạt được mục đích hạnh phúc, thành thử không có luật lệ gì ngăn cách họ được. Cho nên nó đã biến thành luật tự nhiên, trai lớn lên thì phải có vợ, gái lớn lên thì phải có chồng.</p>

7) *Hỏi: Vợ chồng là hạnh phúc mà tại sao lại lồi thối?*

TL: Thừa lúc chưa biết rõ nhau thì quý nhau, nhưng sau khi chung sống càng ngày càng hiểu nhau, lại muốn xa nhau, đó là luật tự nhiên. Người đạo thường nói “Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc” là vậy. Rốt cuộc mạnh ai nấy lo tu sửa tâm lẫn thân, giáng trần học ăn, uống làm việc và vui chơi, tu học cho đến thức tâm thì mới thấy bình an mà ra đi, cuối cùng của nó là giải thoát và tự thức. Cho nên phần hồn ở lúc ban đầu thì ham mê trần tục, cứ vậy mà điều luyện cho đến lúc thanh nhẹ thì mới cảm thức được thế gian cõi tạm, cũng là môi trường học hỏi và tiến hóa. Cho nên ở xã hội văn minh này sách vở tràn đầy, con người được tự do cung ứng khả năng sẵn có của chính mình qua lời văn đã học được, vẫn nằm trong trình độ giới hạn mà thôi, xuất phát từ tia từ quang thanh tịnh của hành giả tại mặt đất này.

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Đại Hội Montréal 1990

*Mừng vui nay mở hội đàng
Cùng nhau hớn hở chàng nàng gặp nhau
Thức tâm nhịn nhục đổi trao
Ý lành tận độ ước ao thỏa tình
Chung vui đại hội càng mình
Tình ta tình họ chuyển khuynh thực hành
Tự mình dẹp bỏ cạnh tranh
Hòa đồng tự thức đạt thanh đạt hòa
Biết mình con đẻ một Cha
Cùng chung vũ trụ cùng nhà thương yêu
Cha Trời nguyên lý thật siêu
Dịu tâm độ thức lại yêu lại hòa
Cần khôn vũ trụ tình Cha
Thương yêu tha thứ chan hòa tình thương
Khí thanh tận độ mở đường
Độ tha tại thế yêu thương muôn loài
Cảm thông tự thức trong ngoài
Chan hòa tâm đạo tiến hoài không ngưng
Trí tâm khai triển sáng bừng
Tâm hồn thơ thới chúc mừng lẫn nhau
Chiều sâu hạnh đức đổi trao
Chung vui sum họp trước sau dung hòa
Yêu thương nguyên lý tình Cha
Thanh thanh diệu diệu chan hòa tình thương
Từ đây phát triển gieo gương
Trong ngoài tươi đẹp gió sương chẳng còn
Tình thương khai triển nở non
Nhớ thương không bỏ đường mòn ta đi
Đạo đời cố gắng dự thi
Truy ra chơn lý tâm thì đạt thông.*

*Lương Sĩ Hằng
Montreal, 11-10-1990*

TRÍCH BĂNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

KHÓA TỊNH KHẨU TẠI BIG BEAR - (Cuốn 3)

Đức Thầy: ... giống Phi châu, đen xì à! Rồi ảnh dự Đại hội ba ngày, cái mặt nó hồng khí nó lên lại, người ta thấy khác liền. Mặt anh Long bây giờ thay đổi. Cho nên, mấy người đi về Việt Nam mà không có cơ hội mà qua Đại Hội thanh lọc thì mặt nó đen xì giống ông Phi châu lắm!

Bạn đạo: Thưa Thầy, con không hiểu con có nên đi hay là không?

Đức Thầy: Hả? Nếu ở đây cứ tu là tốt hơn, gởi chút đỉnh giúp vậy thôi.

Bạn đạo: Dạ, với còn một điều...

Đức Thầy: Nhiều người đi về tới Hà Nội, rồi đi vô Sài Gòn, rồi chỉ có biết khóc không à! Qua tới đây, tới bây giờ còn khóc! Tôi ở xứ Houston đó, bà cụ, bà khóc, bà nói mua cái cây cái giống sáu trăm đồng, trồng ra rồi, trồng thiệt nhiều nó ra thiệt nhiều nhưng mà bán một ngàn đồng mà phải gánh đi gần mười mấy cây số; bán một ngàn đồng một cây, gánh mười mấy cây số! Họ nói trồng rồi bán, vốn mất luôn, mất vốn luôn! Tiền phân bón, tiền gì mất luôn hết trội hết tron, rồi bả ngồi bả khóc!

Bạn đạo:

Đức Thầy: Ờ, bởi vì người ta không biết, người ta nhà quê người ta đâu có biết tính. Rồi bả ngồi bả tính: mua bao nhiêu, trồng bao nhiêu, sao bây giờ vốn mất hết rồi?! Bán hết, tan chợ rồi mà vốn mất hết!

Bạn đạo: Dạ thưa Thầy, còn một câu hỏi nữa. Con xin lỗi bạn đạo, xin lỗi Thầy, tại vì con, con muốn hỏi để Thầy mình giải cho con. Từ Vi nói con, cái tuổi con, cuộc đời con nó phải khổ suốt cuộc đời tới một ngày cuối cùng; mà con không hiểu bây giờ con tu thì con có thay đổi số của con được không Thầy?

Đức Thầy: Ông Clinton ông nói với tôi ông khổ suốt đời! Ông Tổng Thống ông khổ suốt đời! Ông

ăn cũng không yên mà! Thì giờ, bây giờ chị cũng có khối óc mà thôi; mà khối óc có cơ hội mở cho mình mẫn, lấy cái khổ để phát triển tâm từ bi là tiêu chuẩn tu của người Vô Vi, cứu khổ ban vui, tốt rồi! Cứu khổ ban vui là biết thương mình, biết tu, biết giải nó ra, kêu bằng cứu khổ ban vui. Còn mình không biết tu, không biết giải, mình cứ xách tiền cho người ta, nó còn khổ thêm nữa! Cứu khổ là lo cho mình trước hết, ban vui là từ quang nó thanh nhẹ rồi cứu huyền thất tổ vui hết, cái đó là cái chánh pháp. Còn tiền dôi dào cho người ta chút đỉnh không có sao, hả?

Bạn đạo: Dạ.

Đức Thầy: Tiền thiếu thôn đừng có mượn mà cho bậy cho bạ là khổ thêm à!

Bạn đạo: Con cũng muốn cầu xin Ông Trên ban cho con được thân tâm con an lạc để con cố gắng con tu hành, cuộc đời con đỡ khổ (khóc).

Đức Thầy: Vậy hôm rày tu, tu cái đạo gì? Tu cái đạo gì? Tu cái đạo gì? Bây giờ đang tu cái đạo gì?

Bạn đạo: Dạ, Vô Vi, Thầy.

Đức Thầy: Ờ, đạo Vô Vi; mà đạo Vô Vi đâu có, đâu có uất hận, buồn tủi mà khóc lóc vậy đâu?! Đạo Vô Vi là vui, enjoy, biết cái xác mình có cái gì mình khai thác tận cùng để mình hưởng. Rồi mình ngày nay mình có gia đình là cũng như cái vườn hoa đua nở, các con vui, mình phải hưởng chứ! Vì mình nuôi nó từ nhỏ, rồi nuôi nó tới lớn; rồi bây giờ nó ra bông, nó trở trái rồi mình vui chứ tại sao mình buồn? Đâu có khổ đâu! Mình ích kỷ mình mới thấy khổ chứ; mình thấy vui lắm! Con nó lớn rồi, mà hạnh phúc lắm!

Bạn đạo: Con cảm ơn Thầy.

Đức Thầy: Ở chỗ tự do thì hạnh phúc lắm! Còn cái phước mới được đến đây. Cho nên không nên ôm cái sự buồn tủi. Vui lắm! Bây giờ, hỏi nào giờ có một mình à, về sau lấy chồng, bây giờ đẻ mấy đứa rồi? Mấy đứa rồi?

Bạn đạo: Dạ thưa, mười, Thầy!

Đức Thầy: À, mười, ít quá! Mười nụ hoa đẹp biết mấy trong gia đình mà tại sao không bồi dưỡng cho nó màu sắc này, đẹp biết mấy, tại sao lo cái gì nữa? Tại vì..., bây giờ là vui chứ không có buồn. Tu Vô Vi không có buồn.

Bạn đạo: Dạ, con cảm ơn Thầy.

Đức Thầy: Tu Vô Vi thấy rõ mà, thấy rõ sự phát triển của gia đình hết, không có buồn.

Bạn đạo: Dạ, con cảm ơn Thầy.

Đức Thầy: Cho nên, nhiều người hay tủi thân rồi tưởng Vô Vi là như cái đạo gì đó, rồi buồn, tủi đồ này kia; tôi dẫn đi chơi hết, đi Đại Hội cho nó vui, cho nó mở trí. Nó thấy người ta vui nó phải vui; rồi nó về nó tu, tâm nó an. Gia đình có con là vui lắm rồi!

Bạn đạo: Dạ, con cảm ơn Thầy. Con đội ơn Thầy.

Đức Thầy: Trăm hoa đua nở, muốn gì nữa? Đẻ ít quá, mới có mười đứa! Mỗi đứa đờn một điệu nhạc, ngồi nghe cũng là rúng tâm ấy chứ!

Bạn đạo: Dạ thưa, kính chào Thầy với tất cả bạn đạo. Dạ, con có cái thắc mắc về cái việc làm của con. Con tính để gặp riêng Thầy để hỏi mà hỏi này Thầy cho phép, Thầy nói: “Nói ra thì tối nay thiên sẽ được thanh nhẹ”, thành ra con cũng tham, con muốn con được nhẹ nhàng sớm, thành ra con nói sớm ra. Hôm nay con cũng xin vắng tất để nhường thời giờ cho bạn đạo khác. Con đi làm cái hãng này đó cách nay cũng còn một tháng nữa là được một năm, thành ra con chưa được lấy vacation (kỳ nghỉ) Con đi tuần này là “no pay”, là không có tiền, thành ra, nhưng mà cái hãng này khi mà vào làm nó có hai phần: một phần là thuộc về làm cái product (sản phẩm) là làm về dụng cụ nhà thương đó Thầy; còn cái phần kia là làm trong clean-room (phòng lọc lại?) để gói hàng đóng sản xuất ra ngoài. Khi con vào làm thì con được nhận vào làm trong cái chỗ, trong clean-room. Trong đó ba mươi mấy jobs mà có hai jobs phải đứng suốt ngày đó Thầy, thì con trúng nhầm cái chỗ đứng. Con đứng con cũng ráng lắm, con ráng cũng hết sức mình, con cũng mang vớ mang

đồ, con mua giày, các thứ loại nhẹ đựng đi đó. Mà đứng chừng một tháng con chịu hết nổi, con chóng mặt quá, con phải nói với bà sếp con đi về. Đi về con đi Bác sĩ, Bác sĩ cho con cái giấy vô trình với bà sếp nói cho con đổi cái job khác đó Thầy, thành ra sếp cũng dễ chịu cho con đổi. Con làm được bốn tháng rồi tự nhiên trong hãng, trong hãng nó gọi phải đi khám Bác sĩ mà của hãng đó Thầy, của hãng nó định bệnh; thành ra con sợ quá, tối đó con ngủ không được nữa. Khi đi khám thì, mà cũng có vài người nữa chứ không phải mình con. Những người nào mà bị giấy Bác sĩ, cũng như đau tay làm không được phải xin cái khác là phải đi hết. Con cũng đi, nhưng đi thì Bác sĩ cũng cho con cái giấy. Tại vì khi mà con vào đó con mắt con nó ngứa, ở trong đó nó nấu những cái, những cái dụng cụ nhà thương phải nấu bằng cái alcohol (rượu cồn); với khi vừa vào phải nhúng tay vào một cái tô rửa alcohol rồi mới đi làm, mỗi lần break (nghỉ giải lao) là phải vậy đó. Nhiều khi mắt con nó ngứa, con chóng mặt, Bác sĩ thấy vậy đó rồi Bác sĩ ký là kêu con phải đi ra khỏi cái phòng đó, làm ở ngoài. Thì con cũng được sự đồng ý của ông sếp lớn, sếp nhỏ, kêu con họp, bốn bà, bốn ông giảng cho con, cái con được ra ngoài làm. Nhưng mà khi ra ngoài làm đó, con không được vô cái line (dây) làm như bình thường như người ta; mà ông bắt cái ghế, cái bàn một góc xa cho con ngồi. Mà khi có một người bạn đạo đó thích vô clean-room làm, những cái máy đó còn trống mà con không được vô đó làm, mà cho con cắt những cái, những cái parts (bộ phận) hư cũ, những cái làm bằng cái chất mà, những chất mà vàng trắng đó, con cắt cái đó cũng như là recycle (tái tạo) đó. Con cắt bốn ngày đó Thầy, con ngồi con cắt hoài vậy đó. Tới cái ngày mà con đi, con đi dự khóa học này, thành ra con lo lắng, con trở về không biết con sẽ đi về đâu? Xin Thầy cho con vài lời mình giải.

Đức Thầy: Đó là công ty nó thương con đó chứ! Bởi vì nó thấy là sức khỏe con không có chấp nhận những cái jobs đó, nó đưa đi những cái jobs mà không có nguy hiểm. Đâu có gì đâu, nó đã mất job ở đâu?! Trong hãng người ta thương người ta lựa cái chỗ đó, chỗ đó là không bị ô nhiễm, bị gì hết.

Bạn đạo: Con không được bình thường như những người bạn khác mà con phải làm cái việc,

cái đó nó, con chỉ ngồi con cắt những cái đồ phế thải ra thôi, con không được job làm.

Đức Thầy: Ủ, vậy được rồi, cũng lãnh lương chớ bộ, ngồi cắt, không phát lương hả?

Bạn đạo: Dễ quá!

Đức Thầy: À, còn muốn gì nữa?

Bạn đạo: Dễ quá, buồn ngủ quá Thầy ơi!

Đức Thầy: Ông Vice-President muốn có chuyện đó làm, mà không được đó!

Bạn đạo: Con muốn làm bình thường như người ta, ngồi vô line, nhưng một mình con ngồi một góc, kỳ quá à!

Đức Thầy: Ờ, có gì đâu mà “kỳ”?! Có chuyện cứ việc làm, hãng người ta cho cứ việc làm. Mà con lòi thôi là ông Trời ông phạt nữa. Ông Trời phạt kỳ này vụ gì biết không?

Bạn đạo: Dạ?

Đức Thầy: Là Trời trông đó, bắt đứng ! Bây giờ tôi tránh khỏi, đi ngồi còn muốn gì nữa? Ngồi không, bây giờ ngồi không là hãng nó thương !

Bạn đạo: Dạ, bên cái product này là ngồi không à, chỉ có clean-room thì đứng thôi à.

Đức Thầy: Vậy là sướng rồi còn cái gì nữa?

Bạn đạo: Dạ, thưa Thầy, khi con trở về thì Thầy...

Đức Thầy: Không có lo.

Bạn đạo: Khỏi lo vậy hả Thầy?

Đức Thầy: Không lo.

Bạn đạo: Dạ.

Đức Thầy: Cứ enjoy trong việc làm. Nó kêu mình đồ rác cũng được. Minh vui làm cho người khác được làm, cái tâm nghĩ như vậy.

Bạn đạo: Dạ, con xin tạ ơn Thầy.

Đức Thầy: Ủ. Cái chuyện không đáng đó mà không hiểu. Tu Vô Vi sang chỗ đó. Trời trông không chịu, lại đi ngồi!

TUỞNG NHỚ ÔNG HỒ VĂN EM (chú Ba Em)

Được tin ông Hồ Văn Em (chú Ba Em) đã ra đi nhẹ nhàng tại tư gia vào lúc 17h45 ngày 23 tháng 7 năm 2016 (nhằm ngày 20 tháng 6 âm lịch năm Bính Thân), hưởng thọ 87 tuổi, chúng tôi không khỏi buồn ngùi thương tiếc sự mất mát lớn lao này, dù biết rằng phải chúc chú Ba Em thượng lộ bình an, trở về nơi cõi vĩnh hằng sáng lạng cùng với Đức Thầy và các bạn đạo quá cố.

Trong những năm đầu tiên của Vô-Vi, khi các phương tiện truyền thông còn thô sơ so với hiện đại, chú Ba Em đã sử dụng máy thu băng cassette tối tân vào thời đó để ghi chép lời Thầy giảng tại Thiền đường của chú hằng tuần. Nhờ vậy, ngày hôm nay chúng ta mới còn lại kho tài liệu quý báu các băng giảng tại Sài Gòn trong thập niên 1970. Ngoài ra, chú Ba Em đã nghiên cứu, chia sẻ kinh nghiệm tu học, và phân tích thêm về Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp trong quyển sách “Tôi Tâm Đạo”, nhờ đó chú đã đánh thức nhiều linh căn trở về con đường đạo pháp. Bất cứ ở nơi đâu, tại quê nhà hay ở nước ngoài, trong tù tội hay tại các trại tỵ nạn, quyển sách này đã là cứu tinh cho nhiều linh hồn đang đắm chìm trong đau khổ.

Các đạo hữu may mắn biết chú Ba Em đều cảm nhận rằng ông là người rất bình dân, không phân biệt sang hèn, nghèo giàu, và lúc nào cũng mở rộng tình thương đón tiếp những bạn đạo đang tìm hiểu về Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp tại thiền đường tư gia của mình.

Hạnh đức chú Ba Em không sao kê xiết, và chúng tôi thành kính phân ưu cùng gia quyến chú Ba Em. Để đền đáp công ơn Đức Thầy và các vị tiền bối, chúng tôi chỉ biết cố gắng tiếp tục trên con đường tu học và phục vụ để mọi người chúng ta đồng tu đồng tiến, và noi theo hạnh hy sinh phục vụ vô quái ngại của

chú Ba Em đã để lại cho hậu thế.

Kính bút,
Ban Tổ Chức Đại Hội Vô Vi Quốc Tế

Viết ngày 24 tháng 7 năm 2016

BẠN ĐẠO VIẾT

MỘT VÀI KÝ ỨC VỀ THIỀN ĐƯỜNG HỒ VĂN EM

Cách đây vài ngày, khi nghe tin ông Hồ Văn Em nhẹ nhàng ra đi, tôi cảm thấy buồn ngủi, đau xót cho sự ra đi của ông. Qua đó một số ký ức từ xa xưa bỗng chốc sống lại.

Thiền Đường Hồ Văn Em, cánh cửa đã khai đường mở lối cho tôi bước vào ngưỡng cửa Vô Vi. Mặc dầu tôi không tiếp cận nhiều với ông, nhưng ông cũng đã để lại những hình ảnh, nhân cách và những việc làm khó phai mờ trong tôi. Tôi xin ghi lại một ít hình ảnh còn đọng lại dưới đây.

Tôi sinh ra trong đất nước Việt Nam nghèo khó bởi chiến tranh tàn, hủy hoại mọi mầm sống và mọi giá trị của con người. Không có những chuẩn mực, khuôn phép mà một thanh niên lớn lên có thể tin tưởng, dựa vào đó mà phấn đấu cho tương lai của mình, cho bản thân, gia đình, tình yêu, tổ quốc. Đây là đáp án của nó?

Lúc ấy, tôi chẳng biết “Đạo” là gì? Thực chất “Tu” là như thế nào? Mặc dầu trước đó tôi có tham gia một số tổ chức “Đạo”. Thật ra tôi chỉ tìm được nguồn vui khi sinh hoạt chung với nhóm thanh niên nam nữ ấy. Cũng đi ủy lạo, đi cứu trợ những gia đình nghèo neo đơn. Qua đó tôi thấm thía được tình người và nỗi bất hạnh của người dân.

Rồi một hôm, tái ngộ người anh ruột mà bấy lâu nay tôi chưa gặp. Anh giới thiệu cho tôi Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, và cho tôi một tập sách mỏng, khổ nhỏ, chưa tới 20 trang, chỉ dạy về phương pháp hành thiền. Tôi đọc qua thấy hay hay, có thử ngồi theo sự chỉ dẫn trong sách, nhưng không có được sự giải thích và hướng dẫn nào (lúc bấy giờ chưa có nhiều tài liệu về Vô Vi như sách vở hoặc băng cassette), và lại, ý lực về “Đạo” cũng không mạnh, cho nên tôi cũng không thấu hiểu được kết quả gì.

Sau đó, tôi gia nhập quân đội, thấy những nghịch lý của chiến tranh, vô thường của mạng sống và sự tương phản giữa sự hoang tàn, chết chóc ở nông thôn và sự phồn hoa hoang loạn của thành phố, từ đó, phát sinh thái độ yếm thế, tiêu cực.

Đến năm 1974, tôi có cơ may sống ở Sài Gòn, lúc ấy bạn bè của tôi mỗi người mỗi ngã. Cuối tuần, tôi thấy trơ trọi trong những khu vui chơi giải trí. Cuối cùng cơ duyên đưa đẩy tôi đến tham gia sinh hoạt tại Thiền Đường Hồ Văn Em.

Thiền Đường lúc bấy giờ sinh hoạt vào mỗi chiều thứ bảy, tôi không biết Thiền Đường Hồ Văn Em bắt đầu hoạt động từ khi nào. Động lực vô hình nào đã thúc đẩy, đưa đẩy một mình tôi tìm đến Thiền Đường. Lộ trình đến Thiền Đường tôi chọn là lối qua phà Thủ Thiêm, sau đó len lối qua những xóm nghèo lụp sụp, rồi ven theo những con rạch có những hàng cây cao và những cụm dừa nước che rợp bóng mát, làm dịu đi cái nắng oi bức của buổi trưa Sài Gòn. Trải lòng giữa những cánh đồng rộng mở, phần khởi, háo hức đến Thiền Đường.

Thiền Đường tọa lạc trên một khu đất rộng, gia chủ khéo bài trí, trồng một số cây ăn trái để tạo bóng mát, cảnh quang cỏ xanh tươi tốt và lối đi sạch sẽ. Ngôi nhà chính là nơi ông Em tiếp khách và làm việc. Nhà được thiết kế theo phong cách của Nhật, chỉ có tầng trệt, nhìn vào trong thấy trống và rộng. Kệ sách, tọa cụ và mọi thứ vật dụng đều được an bài trong các vách ngăn; ngay cả cái bàn làm việc của ông Em cũng được tạo thành bởi ba miếng ván : một miếng ngang và hai miếng đứng làm chân bàn, thế thôi. Lúc ấy tôi còn trẻ lắm, ở Thiền Đường đại đa số là người lớn tuổi. Hơn nữa đây là cơ sở tâm linh, trang trọng, cho nên tôi cũng giữ lễ, không dám vào tư thất của ông. Mặc dầu đến Thiền Đường nhiều lần, nhưng chưa bao giờ tôi dám trực diện và trao đổi với gia chủ, vì tôi đâu đã biết gì, đến chỉ để tìm hiểu, học hỏi.

Bên cạnh gia thất của gia chủ có một hồ bơi gia đình lộ thiên (Việt Nam thời bấy giờ nhà có hồ bơi gia

đình hiêm lắm, chỉ có những hồ bơi cho công cộng để kinh doanh mà thôi), và một dãy nhà để cho khách vắng lai. Phía bên kia mới thật sự là Thiên Đường, mọi sinh hoạt chiều thứ bảy đều diễn ra ở đó. Ở phía sau xa hơn, có một hồ sen khá rộng, mỗi lần đứng bên hồ sen, gió thổi hơi mát bốc lên từ mặt nước và làm lung lay những cành sen như đang vẫy chào bạn đạo.

Khi tôi bước chân vào Thiên Đường, đông đảo bạn đạo đã sớm có mặt, sớm hơn cả đến sự hiện diện của Thầy. Bạn đạo Việt Nam nhiệt tâm lắm, thăm hỏi nhau ríu rít và những nụ cười rạng rỡ trên môi, thật vui như ngày hội. Cho đến khi có sự hiện diện của Thầy, và bắt đầu mở băng giảng, thì cử tọa mới trả lại sự trang nghiêm, yên tĩnh, trật tự của Thiên Đường, và nếu ai không tôn trọng nguyên tắc bất thành văn ấy thì tức khắc có sự nhắc nhở gắt gao của “cảnh sát Thiên Đường” - chú Ngẫu - mặc dầu đôi khi làm phật lòng bạn đạo.

Những buổi sinh hoạt thường rất đông, rồi Thiên Đường dần dần đã không đủ chỗ cho bạn đạo, vì vậy gia chủ phải đặt thêm một số ghế thấp nhỏ xung quanh Thiên Đường, dưới bóng cây rợp mát, và phải thiết kế thêm một số loa ra ngoài để mọi người đều được nghe những bài giảng. Lúc bấy giờ là những bài Phụ Ái Mẫu Ái mà Thầy làm hàng tuần.

Trình độ lúc bấy giờ của tôi rất giới hạn, cho nên không hiểu gì lắm những bài thơ "Điền" của Thầy. Tiếp sau đó là phần vấn đạo. Đây chính là đề mục tôi tâm đắc nhất, mặc dầu tôi chưa bao giờ đặt câu hỏi trực tiếp hỏi Thầy. Những câu hỏi của bạn đạo về cách thức tu thiền, về bản tánh cá nhân, về hôn nhân, gia đình, con cái, bạn bè, công ăn việc làm ... nói chung bất cứ đề tài nào cũng đều được đưa ra, và đây mới chính là những gì mà tôi hằng ao ước, khát khao trong thâm kín, được bạn đạo khai ra, mở lối; cuối cùng được Thầy dẫn dắt, đã thông những trở ngại và bế tắc. Mỗi câu hỏi, mỗi câu chuyện đều mang một sắc thái, một giá trị riêng nếu mình biết học.

Mỗi lần đến Thiên Đường, tôi lại được kê cận nhiều vị khác nhau, đại đa số đều là những vị trưởng thượng, hơn mình về nhiều phương diện: tuổi tác, địa vị xã hội, kinh nghiệm sống, lịch lãm trong đời thường, và được những vị ấy truyền dạy những bài học mà bây giờ tôi vẫn còn nhớ, xin được lược thuật hai mẫu chuyện sau:

1- Hôm đó tôi được ngồi cạnh một bác mà mọi người thường gọi bác là bác Thiện Minh. Đây là pháp danh của bác khi bác tu niệm ở chùa Xá Lợi. Hơn nữa, đối với những người lớn tuổi, hoặc có địa vị xã hội, người ta thường kiêng không gọi tên người đó, mà thường gọi bằng thứ bậc trong gia đình (như ông Hai, bà Ba, ...) hoặc chức vụ họ đảm nhiệm (như ông Tổng, ông Cai, ông Đốc, cô Giáo ...). Thấy tôi còn trẻ, ông mon men hỏi chuyện tôi, và kể cho tôi nghe câu chuyện của ông. Ông nguyên là giáo chức, đã về hưu, con cái đều lớn, ông lại có lương hưu, nên không bận tâm trong cuộc sống. Vì vậy trước đó, ông thường đến chùa Xá Lợi, sau đó xin quy y, và tu niệm theo nghi thức trong chùa, và có đi hộ niệm cùng Quý Thầy và quý Phật Tử trong chùa. Sau này ông mới tìm hiểu thêm về Vô Vi và hành thiền theo Vô Vi. Ông kể rằng hồi trước khi còn đi dạy, và sau này ngay cả khi đã về hưu rồi, mỗi buổi sáng ông đều có thói quen đến tiệm hủ tiếu ở góc đường gần nhà để ăn sáng và uống cà phê (ông không phải là người trường chay). Sau khi thanh toán xong tiền nong, như thường lệ ông lấy tấm xĩa răng và kèm thêm vài cái tấm nữa bỏ túi, rồi ra đi. Hành động này lặp đi lặp lại hàng ngày và trở thành thói quen. Cho đến một hôm, ông vẫn đi ăn sáng như thường lệ, sau cùng lấy thêm vài cái tấm bỏ túi. Bất chợt ông mới nhận ra rằng: "Ủa, mình ăn hủ tiếu, mình dùng tấm để xĩa, xĩa mấy cây cũng được, chớ người ta đâu có cung cấp dịch vụ đó cho mình dùng vào bữa ăn trưa và tối sau đó đâu." Nghĩ vậy ông tự cảm thấy thẹn, mới móc mấy cái tấm từ trong túi áo ra, trả lại vào ống tấm. Mặc dù chủ tiệm hủ tiếu người ta đâu có nói gì, và người ta cũng chẳng để ý đến vài cái tấm nhỏ nhặt kia, nhưng đây thể hiện cái lòng tham của mình, cho dù rất nhỏ, rất vi tế, nhưng cũng là THAM. Từ đó ông bỏ thói quen xấu đó.

2- Một vị công chức nọ, có vợ và 6 con, tuổi đời cũng khá lớn. Về sau ông hành theo pháp Vô Vi, thấy lợi ích của pháp môn, nên ông muốn vợ và các con cùng tu. Vì vậy mỗi tuần ông đều cố gắng muốn đưa vợ con mình đến sinh hoạt ngõ hầu vợ con mình đạt những lợi ích cho tâm thân, nhưng nỗ lực lắm, ông chỉ dẫn được đứa con út của ông cùng đến Thiên Đường, còn mấy đứa con lớn hơn thì chẳng có đứa nào chịu theo ông đến Thiên Đường. Càng khó khăn hơn nữa, ông không thể nào thuyết phục được người vợ mà ông yêu

thương đi cùng với ông đến Thiên Đường được. Đông con, với lương công chức eo hẹp, cho nên vợ ông phải tần tảo đi buôn bán kiếm thêm tiền để trang trải mọi chi phí trong gia đình. Vì vậy mỗi lần ông năn nỉ vợ ông nghỉ một ngày để đi Thiên Đường với ông thì bà vợ trả lời là, nếu bà đi với ông, bỏ bán một bữa thì ông bù cho bà 2000\$ cho buổi chợ hôm đó, thì bà đi với ông. Ông đành chào thua, không biết làm cách gì hơn.

Với nỗi trăn trở đó, một hôm, ông mới đem câu chuyện đó bộc bạch cùng Thầy. Thầy mới giải cho ông: "Đáng lý ra, ông phải cảm ơn vợ ông mới phải, nếu vợ ông không giỏi giang, tần tảo như vậy thì làm gì nuôi nổi bấy con, làm gì ông có tâm trí rảnh rang mà đến Thiên Đường, mà tu hành. Ông ráng tu đi, sau này mới có cơ hội ảnh hưởng vợ con." Với xã hội Việt Nam thời đó, làm gì có một gia trưởng, một ông chồng, một người đàn ông, một đấng mày râu lại đi cảm ơn vợ, cảm ơn người đàn bà. Đó là một trong vô số tư tưởng cổ hủ của thời đại phong kiến.

Giờ này quay lại một đoạn khúc phim xưa, tôi thăm khâm phục tâm phục vụ của ông Hồ Văn Em, một con người bình dị, khiêm nhường trong nếp sống; bình đẳng không phân biệt trong cư xử với mọi người, và những đóng góp thâm lặng quý báu cho cộng đồng Vô Vi.

Giờ này hẳn Đức Thầy đã dang rộng tay vui đón ông.

Xin gửi nén hương lòng đến người niên trưởng hiền hậu, khả ái với lòng kính trọng của tôi.

San Jose, ngày 26 tháng 7 năm 2016

Minh Lý

Kính bút.

=====

DỰ TANG LỄ CHÚ BA HỒ VĂN EM

DỰ TANG LỄ CHÚ BA HVE

DỰ lễ đưa người đến cõi hằng

TANG gia, bạn đạo xếp hai hàng

LỄ đường hội tụ đông quan khách

CHÚ nguyện hồn người đến lạc bang

HỒ hải ta bà nay tạm biệt

GIA thư đạo pháp gọi trần gian

TRANG nghiêm tiễn biệt hồn siêu thoát

CHỦ lão hồi qui đắc đạo vàng.

(Mai Chát, 24/07/2016)

Khoảng 09:00 sáng ngày 24/07/2016, tôi đã ghé vô Thiên Đường Hồ Văn Em để dự tang lễ của Chú ba Em.

Tôi được biết chú Em đã mất vào lúc 18:00 ngày 23/07/2016 (nhằm ngày 20 tháng 6 năm Bính Thân) tại nhà (cũng là TĐ.HVE) sau một thời gian dài già yếu. Hôm nay, 12:00 đội mai táng sẽ đến liệm xác của chú và sau đó, 14:00 sẽ đưa xác chú đi hỏa thiêu tại lò thiêu ở Quận 9. Tóm lại, tang lễ chú Em kéo dài không đến 24 tiếng đồng hồ kể từ lúc mất. Ngắn gọn và không chấp diếu.

Tuy nhiên, ngày 24/07/2016, bạn đạo từ các nơi xa cũng tề tựu về TĐ.HVE khá đông để nhìn mặt chú lần cuối và tiễn đưa chú đi về quê xưa đất tổ. Khi tôi tới nơi thì đã có khoảng trên dưới 40, 50 người. Một số ít đang đứng quanh giường nơi để xác chú, tại phòng khách chính của Thiên đường để cùng niệm Phật, còn số đông khác thì đang ngồi rải rác trong khu vực sân vườn của Thiên đường, cùng nhau trò chuyện, bàn bạc...

Tôi đi vào phòng để xác chú Em, xác chú được đặt nằm trên cái giường, trên người được đắp một tấm đệm và trên bụng có đặt một nải chuối (theo phong tục của dân mình từ xưa đến giờ đối với người quá cố).

› Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp - Tuần Báo Phát Triển Điển Năng 9/12

Tôi đứng ngoài sát bên cánh cửa hông căn phòng, đánh lễ chào chú, chứ không thể vào sát bên trong vì phòng khách thì hơi hẹp lại đông người...

Và một chứng nghiệm kỳ lạ đã đến với tôi, tôi chợt nghe bộ đầu mát mẻ, giống như tôi được tiếp thanh điển trong lúc công phu thiền định hàng đêm. Thông thường từ xưa đến giờ, khi đi dự tang lễ, ma chay thì tôi thường nghe nặng bộ đầu, có khi nghe tức cả ngực (nhất là trong thời gian đầu mới tu thiền theo PLVV), giờ thì khi đi dự đám ma, tôi không bị trực áp đảo như xưa, nhưng không bao giờ được hưởng thanh điển mát mẻ cả. Đây có thể nói là một trong những lần hiếm hoi mà tôi cảm nhận được khi đi dự đám tang. Trước kia gần đây nhất, khi đi dự tang lễ của chú Sáu Lung, tôi cũng cảm nhận tình trạng thanh nhẹ này, và bây giờ là tang lễ của chú Ba Em. Một sự việc quả thật khó tin, mà chính tôi cũng không thể ngờ; tôi cứ luôn nghĩ đến dự đám ma là sẽ bị áp trực, ít hay nhiều; nhất là lần này, xác chú ba Em lại chưa được liệm. Thế mà tôi không bị hút trực lại còn được hưởng thanh. Điều này nói ra e ít có người tin, nhất là những ai chưa chứng thực trong Vô Vi Điển Giới, bởi vì nó vốn bất khả tư nghì (không thể nghĩ bàn). Nhưng thôi, tôi cũng xin chân thành chia sẻ cùng tất cả chư huynh đệ đồng đạo, những ai đã khai mở trực giác sẽ cảm thông, còn những ai chưa mở thì hãy cố gắng công phu để sau này sẽ tự chứng thực. Tôi nói ra sự kiện này để các huynh đệ mình cùng chúc mừng và chia sẻ niềm vui cùng chú Ba Em, điều này chứng tỏ, chú Ba Em đã được Tổ Thầy và Chư vị trong khối Vô Vi đến hộ trì và tiếp dẫn người về cõi Vô Vi thanh nhẹ để tiếp tục tiến hóa.

Con kính chúc Linh Hồn Chú Ba siêu thăng về nơi thanh nhẹ và tiến hóa đến vô cùng.

Nam Mô A Di Đà Phật – Vạn Vật Thái Bình.

Kính bái,

Mai Văn Chát.

(*Dĩ An, 25/07/2016*)

Hướng Tâm Cầu Nguyện

1) Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho hương linh Đạo Hữu Hồ Văn Em, sanh năm 1929, quy tiên ngày 23 tháng 7 năm 2016 (nhằm ngày âm lịch 20 tháng 6 năm Bính Thân) tại Sài Gòn, Việt Nam, hưởng thọ 87 tuổi, sớm siêu thăng tịnh độ.

Đạo hữu Hồ Văn Em đã đóng góp rất nhiều trong việc phổ biến Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp đến bạn đạo khắp nơi trong và ngoài nước.

Toàn thể bạn đạo vùng Bắc California xin chân thành ghi ơn Đạo Hữu, và thành kính phân ưu cùng quý quyền chú Hồ Văn Em.

Thành thật cảm ơn chân tình của quý bạn đạo,

Hội Ái Hữu Vô-Vi Bắc California kính báo

2) Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho phụ thân của bạn đạo Phan Lệ Hằng, là cụ ông Trần Văn Sau, sinh ngày 29 tháng 07 năm 1921, từ trần ngày 24 tháng 07 năm 2016 (nhằm ngày 21 tháng 06 năm Bính thân âm lịch) tại Vũng Tàu, Việt Nam, hưởng thọ 95 tuổi, được siêu thăng tịnh độ.

Thành tâm cảm ơn quý bạn đạo

Nam Mô A Di Đà Phật vạn vật thái bình

Các bạn đạo tại Calgary đồng phân ưu và cảm tạ.

3) Xin các bạn đạo cầu nguyện cho Má tôi là Nguyễn Ngọc Bích, tuổi Kỷ Ty, mất ngày 25 tháng 7 năm 2016 tại Pháp quốc, thọ 87 tuổi, được siêu thăng tịnh độ.

Bạn đạo Lê Sĩ Tuấn xin thành thật cảm ơn tất cả các bạn đạo

THƠ BẠN ĐẠO

TƯỞNG NHỚ ANH HỒ VĂN EM

Nhớ anh Ba Em quý vô cùng
Suốt đời tầm đạo tiến ung dung
Không mê không chấp hòa tất cả
Thể hiện chơn tình sống bao dung

Bao dung chịu giúp chịu nhờ
Dấn thân phục vụ trau dồi tiến thân
Thương người như thể thương thân
Lòng thành Trời chứng ân cần lo tu
Suốt đời chẳng quý tiền xu
Quý thương bạn đạo thân tù cảm an
Tình tiền duyên nghiệp chuyển sang
Không còn mê chấp tự an cõi lòng
Tu thì giải bỏ cơ còng
Không mê danh lợi tự xa cảnh đời
Tình thương ban rải hợp thời
Quyền TÔI TÂM ĐẠO giúp người thức tâm
Công thành thể hiện từ tâm
Giúp người tầm đạo biết đường dự thi
Thầy đi Anh lại cũng đi
Về Trời thanh nhẹ Vô Vi đón mời
Xác xa tâm chẳng có rời
Anh em bạn đạo chuyển lời chung vui
Chúc anh thượng lộ an vui
Vui cùng Trời Phật hưởng mùi đạo tâm
Tình thương thể hiện nguyên âm
Vô hình vô tướng âm thầm dựng xây.

San Jose, ngày 23/7/2016

Kính bái

Lý Vĩnh

TÂM GIAO BÌNH ĐẲNG
TÂM điển giầy công điều luyện có
GIAO hòa nhện nhục hạ mình ngu
BÌNH minh trong sáng khi đã thức
ĐẲNG thấp đến cao... sửa - tiến mau

Tâm Giao Bình Đẳng hòa chung tiến
Học hỏi không ngừng chẳng thấp cao
Bao năm điều luyện tự sửa mình
Ngày động đêm về trui rèn tịnh
Bình minh trong sáng rõ chính mình.
Hành pháp cho đều tâm tánh tịnh
Thanh bình, nhẹ học tiến mau.
Hòa mình đặt để - đó là mình
Chẳng có oán hờn - chỉ có thương
Đạt được cõi lòng - không lời nói
Tâm hiền chơn thật - sống an yên.

Đó đây xuôi ngược dòng tự tại
Sống trọn kiếp người chẳng cư mang
Thế gian không, thật nào có thật
Danh giả tình, tiền bỏ lại thôi!
Ngày tháng qua mau, năm lại đến
Rốt cuộc ra đi chẳng mang gì!
Thế gian không thật, nào có thật!
Tâm Giao Bình Đẳng... Tự sửa mình
Cali. - 07/27/16
Kính bái, Lê Thị Lệ Hoa

=====

=====

Nhớ Thầy

Năm xưa (1988), con được gặp Thầy
Thầy khuyên, Thầy nhủ ...con nên học "HOÀ"
Gia đình phải học chữ Hoà
Nếu không hoà ái ...có mà "đánh nhau"
Năm nay (2016) con đến Nhẫn Hoà (Thiền Viện
)
Thì Thầy con đã ...đi xa mất rồi
Thầy ơi, con đợi về hưu
Chung đó Thầy cũng, sẽ trăm tuổi già
Ai ngờ Tạo Hoá ác ghê
"Mượn" Thầy tui mất...bao giờ trả (tui) đây?
Giờ đây con chỉ biết TU
TU là cõi phúc, tinh là giây oan ...
Diana Dan Nguyen (CA)

=====

Hôm nay thương thức trà sen
Lòng con ghen đấng ...vì thương nhớ Thầy
Hai tay bung chén trà hồng
Trong lòng thổn thức, vì không còn Thầy
Sáng nay được đến thăm Thầy
Được uống trà quý, được thăm trà đình...
Ngày xưa Thầy đã đến đây
Thầy cùng Bạ đạo, voi đầy hàn huyền...
Giờ đây kỷ niệm nhân duyên
Ba mươi năm chẵn, bao tình luyện lưu
Thân con nên phận, nén người
Là nhờ Thầy dạy, nhớ ơn Thầy hoài
Thầy đi xa ...thật là xa...
Mà con vẫn tưởng ...Thầy luôn bên mình...
Con nguyện cố gắng tu hành
Quyết tâm học đạo...Pháp Thiền Vô Vi

Diana Dan Nguyen (CA)